

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 9/září 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>L. Heryán: Exotem na této zemi</i>)
	19.00	Křesťanština
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
Sobota	12–18	společenství EXIT – pomoc lidem bez domova (<i>1. a 3. sobota v měsíci</i>)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo 11. 9. Biblický úvod připravila Marie Procházková (výrok o soli, Matouš 5,13).
- Jsme vděční Pánu za dobrý průběh všech letních sborových akcí.
- Přivítali jsme nové členy sboru – manžele Pavla a Martu Holekovy (viz níže).
- Staršovstvo jednalo o technických podrobnostech ohledně nové budovy a o programu jejího slavnostního otevření (17. 9.).

JAD

PODĚKOVÁNÍ

Červnová Brána nás mile překvapila oznámením o našem přijetí za členy branického sboru. Protože oznámení doprovázelo ještě přání, abychom byli ve sboru šťastni, rádi bychom za něj poděkovali. Jsme ale vděční za mnohem víc. Především za to, že nás sbor oslovil radostně a svobodně prožívanou vírou a také za to, že jsme byli tak pohostinně a otevřeně přijati jako poutníci, kterým byl nabídnut nový křesťanský domov. Rádi proto poplujeme spolu s vámi na křehké bárce, která okolnímu vlnobití vzdoruje pokorným voláním ke svému Pánu.

Marta a Pavel Holekovi

Kvíz

K doplnění hereckého týmu pro kvíz na jaře 2018 hledám sebevědomou herečku kolem 60 let věku. Částí role je i dramatická četba.

Pište SMS na mobil 774 882 235

Jiří Čujan.

Z KALENDÁŘE

- 17. 9. slavnostní otevření nové budovy (Domeček), Večeře Páně
- 24. 9. bohoslužby, Pavel Novotný
- 1. 10. rodinné bohoslužby
- 15. 10. bohoslužby, Večeře Páně, ohlédnutí za letními akcemi

CO JE DŮLEŽITÉ,

je očím neviditelné

PÍSEŇ 625 JAK PŘÍJEMNÉ, MŮJ PANE

ČTENÍ

1. Samuelova 16,7 (kralický překlad) a 1. Petrova 1,15

- *Člověk hledí na to, co jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.*
- *Jako je svatý ten, jenž vás povolal, **buďte i vy svatí v celém způsobu života.***

KÁZÁNÍ

Člověk hledí na to, co jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci. Také vás při tom napadlo podobné rčení z Exupéryho Malého prince? Správně vidíme jen srdcem. *Co je důležité, je očím neviditelné.*

Ale co s tím? To, co je viditelné očima nebo uchopitelné smysly, můžeme zpravidla docela dobře popsat, shodnout se na tom s ostatními, kteří to třeba vidí podobně. Jak ale hledět srdcem? Tušíme, že je ještě jiné vidění světa, než to smyslové, hmatatelné, nazíratelné. Ale jak správně vidět srdcem? Jak poznat, co je důležité a nenechat se oklamat sám sebou a svými pocity?

Možná namítnete, že hledět k srdci nebo srdcem je, jak patrné z textu, vlastnost Boží, nikoli lidská. Na to ale velmi svérázně odpoví dnešní verš z Nového zákona: *Jako je svatý ten, jenž vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.*

To je slovo do pranice. Boží atributy, člověku tak vzdálené a nedosažitelné, mají být nakonec vlastní jemu samému? Takže nejen Bůh na nebesích, nejen zástupy světců a světic, jimž jsou zasvěceny chrámy či místa, a k nimž mnozí hledí s posvátnou úctou nebo aspoň s velkým respektem. Nejen oni, nýbrž také a právě my. My jako lidé dnešní doby, dnešního světa, my jako lidé, co tu dnes ráno sedí a mají své úplně všední radosti i starosti... My – já i vy – máme být svatí v celém způsobu života.

Ale co to znamená, být *svatý*? Máme zajet do Ikey a opatřit si vedle věšáků na kabáty také háčky na zavěšení svatozáří? I když evangelická tradice neuctívá světce, zpravidla tušíme, že to byli vynikající lidé, kteří by nám v lecčems mohli stát vzorem. Ale my? Být svatí? To máme rezignovat na svůj světský život a uchýlit se do kláštera s rukama sepjatýma a očima obrácenýma k nebi?

Slovo *svatý* znamená původně *oddělený*, zkrátka jiný. Jak je psáno, v celém způsobu života, tedy v počátečním nastavení priorit, postojů, náhledů na

věci, které život přináší. V čem jiný? Snad v tom, že svatý člověk se nenechá semlít a utrápit proudem smysly uchopitelné každodennosti, ale zachová si výhled a nadhled. Snad v tom, že svatý člověk se nepřizpůsobí všem zvyklostem tohoto světa, aniž by z něho utíkal nebo se nad něj povyšoval. Snad v tom, že svatý člověk nebude vše usuzovat jen ze smysly uchopitelné zkušenosti, ale že se dokáže i v těžké době spolehnout a odevzdat. I když k tomu nebude žádný rozumný důvod. Jak jsme to četli u Exupéryho: *Co je důležité, je očím neviditelné.*

My jako lidé dnešní doby, dnešního světa, my jako lidé, co tu dnes ráno sedí a mají své úplně všední radosti i starosti... **My všichni máme, můžeme, smíme být svatí v celém způsobu života.**

To je biblické poselství pro dnešní den. Jak s ním naložíme?

MODLITBA

Jsme lidé k tvému obrazu stvoření. Ale někdy je to obraz dosti pokřivený, Hospodine, Stvořiteli světa a všech dobrých věcí. Prosíme, pomáhej nám v tom, aby odlesk Tvé slávy a svatosti zazářil i na nás a naší práci, našich životech. A my abychom tím odleskem uměli přinášet světlo lidem kolem nás.

PÍSEŇ 684 UČIŇ MĚ, PANE, NÁSTROJEM

POŽEHNÁNÍ

1. Korintským 3,21b.22b + 2. Tesalonickým 3,16

Všechno je vaše, ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše. Vy pak jste Kristovi a Kristus je Boží. Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. Amen.

*text pro ranní ztišení na sborové dovolené 2017
branický „ex-vikář“ Pavel Hanych*

CESTA DO BĚLORUSKA A MOLDAVSKA

V dubnu tohoto roku jsem měla možnost navštívit na dva týdny dvě zajímavé a trochu opomíjené země východní Evropy, Bělorusko a Moldavsko. Podstatou cesty bylo doprovodit dva mé přátele na části jejich měsíční misijní cesty regionem eurasiie. Společně jsme navštívili Bělorusko (Minsk a Baranoviči) a Moldavsko (Kišiněv a Balti), mí přátelé pak pokračovali do Arménie a Kyrgyzstánu. V obou zemích jsme navštívili místní skupiny křesťanů, jež se zaměřují na křesťanskou službu mezi středoškolskými a vysokoškolskými studenty. Cesta byla nabitá mnoha setkáními a rozhovory se zajímavými lidmi, dala mi možnost nahlédnout do každodennosti života lidí v těchto zemích, a také porozumět kontextu, ve kterém žijí a usilují o šíření evangelia místní křesťané.

BĚLORUSKO

Život v Bělorusku není snadný. Ihned po příjezdu, po prvních setkáních s lidmi, můžete vnímat úzkost a nepřírozené napětí. Do obličeje vás udeří ponurost některých míst, a do uší smutná fakta: země s nejvyšší konzumací alkoholu v Evropě, země s největším počtem sebevražd v Evropě. Lidé se nás ptali: proč jste přijeli zrovna do Běloruska? Proč jste nejeli do nějaké lepší země?

Ano, proč nejete do lepších míst, do míst, kde bude k vidění více přírodní krásy, kde budou nádherná historická města, nebo kde budou mít lidé lepší náladu...

Odpověď, kterou jsme od Boha pro tázající se lidi přijali, byla prostá: „*Protože Bohu na vás záleží, pro něj nejste bezvýznamná zapomenutá zem, pro něj nejste nepodstatní lidé.*“

A mohli jsme vidět, jak tato slova byla v zemi realitou. Podobně jako v jiných zemích východní Evropy, je v Bělorusku silná tradice pravoslavného křesťanství. Protestantské církve jsou na okraji společnosti, panuje o nich mnoho předsudků – jsou vnímané jako sekty, které zabíjejí děti, které vás připraví o veškerý majetek a mnohé další. Přes tyto předsudky a přes restriktivní přístup státu vůči protestantským křesťanům místní církve rostou a více a více lidí nachází spásu v osobním vztahu s Bohem skrze víru v Ježíše Krista. Největší protestantská církev v zemi, v Minsku, má přes 3.000 členů.

Zajímavé bylo setkání s některými mezinárodními studenty. Bylo zde poměrně dost studentů ze zemí jako je Turkmenistán, Kyrgyzstán, ale třeba i Nigérie. Studenti z Turkmenistánu (podobně jako Bělorusko také totalitní země) jsou většinou nominální muslimové. Doba studia v Bělorusku je jedinečnou životní příležitostí, kdy mohou potkat křesťany a slyšet o Kristu.

MOLDAVSKO

Přejezd do Moldavska byl, co se týče venkovní teploty, příjemný. Po chladném a větrném Minsku jsme přijeli do slunného Kišinevu. Pár dní před naším příjezdem se městem prohnala bouře, která poničila asi 80 % městské zeleně. Zanechala město jako po tornádu, ulice plné popadaných větví a vyvrácených stromů. Jako pokus o povzbuzení občanské angažovanosti a spolupráce vláda odmítla, aby následky katastrofy odklízela armáda. Místo toho bylo vyhlášeno několik dní státního pracovního volna a všichni občané města byli povzbuzeni, aby se do úklidu zapojili.

Moldavsko se zmitá mezi náklonem k Evropě a k Rusku (země je v procesu přípravy na přijetí do EU, zároveň si v nedávných prezidentských volbách zvolila silně proruského kandidáta). Oficiální jazyk v zemi je vedle moldavštiny ruština a v ulicích slyšíte lidi používat oba jazyky.

Na dotaz, jaká jsou v Moldavsku bolestivá místa, každý odpovídal: Podněstří. Tato oblast na východě Moldavska vyhlásila samostatnost v 90. letech, ale mezinárodně nebyla uznaná jako samostatný stát. Oblast je od Moldavska oddělena hranicí. Má svou vládu, svou měnu. Finančně je ovšem stále závislá na Moldavsku. V roce 2006 obyvatelé odhlasovali, že se chtějí připojit k Rusku. Je to oblast, která bude ještě asi dlouho zdrojem bolesti v této části světa.

Kvůli slabé ekonomice pracuje až čtvrtina osob v produktivním věku v zahraničí. Průměrná měsíční mzda v zemi se pohybuje kolem 150 \$. Nejčastěji místní lidé odjíždí do Rumunska, Ruska, Itálie nebo Izraele. Ale jsou i výjimky. Jedna holčička, která studuje učitelství, řekla: „*Chci zde zůstat, protože chci změnit věci k lepšímu, chci zlepšit vzdělávací systém.*“ Chce to mít odvalu rozhodnout se a odejít do jiné země; chce to ale také mít odvalu rozhodnout se v této zemi zůstat a usilovat o, byť sebemenší, zlepšení.

Návštěva obou zemí byla příležitostí rozšířit si obzory o tom, jak Bůh buduje svou církev v Evropě a vidět, že jeho církev roste mnohem více v místech, kde život není snadný, kde život znamená každodenní nejistotu ohledně toho, co bude (podobně třeba i Ukrajina). Cesta byla pro mne připomenutím toho, že Bůh se zajímá a chce působit i na těch místech, která se zdají zapomenutá, pro většinovou společnost možná nezajímavá a neatraktivní. Ano, malebných přírodních úkazů či úchvatných historických památek, které byste jako turisté mohli obdivovat, v těchto zemích příliš nenajdete. Co ale v obou zemích můžete nalézt jsou povzbudivé příběhy křesťanů, jimž Bůh dává vizi plnou naděje pro jejich zemi...

Pokud byste měli zájem o podrobnější vyprávění z cesty, mohu vám poslat pětistránkový dopis, který jsem na závěr cesty sepsala. Můžete mne kontaktovat na e-mailu: eliska.adamcova@gmail.com nebo osobně v kostele.

Eliška Adamcová

26. 8. 2017

Svatba Kateřiny Ostřanské a Daniela Pince

**Přejeme vám,
abyste stále kráčeli životem ruku v ruce
a s pohledem upřeným vzhůru.**

redakce Brány

3. 9. 2017

byla pokřtěna Johanka Horká

Požehnání prvňáčkům

Moje dojmy z „poprázdninové“ bohoslužby v Braníku jsou veskrze pozitivní. Jsem ráda, že jsme společně s Alžbětou a Bárou obdržely požehnání do školního roku ke studiu i k zvládnání mé učitelské profese. To požehnání je pro nás všechny velmi důležité. Bára teď nastoupila do úplně nové školy, kterou jí vybral táta, a já jsem o ní zhola nic nevěděla, jen to, že je 5 minut od našeho nového bydliště. Postupně se tam seznamujeme jak s dětmi ve třídě, tak i s pedagogickým personálem i s paní v jídelně a vypadá to, že nám opravdu Bůh žehná. Alžbětka bude završovat svoji docházku do ZŠ s rozšířenou výtvarnou výchovou a tento rok bude skládat talentové zkoušky na

Hellichovku či na Uměleckoprůmyslovou školu. Tak doufám, že i jí, a tím pádem i nám, Bůh požehná.

Velmi se mi líbil Jardův názorný výklad, který byl směřován k dětem, ale také k nám dospělým.

Benedictus, tedy dobrořečení by nemělo plynout z úst pouze lidí pomazaných, ale také z úst rodičů, vychovatelů, učitelů... K tomu ať nám Bůh žehná.

Veronika Korčáková

OHLÉDNUTÍ ZA PRÁZDINAMI 2017

Vzpomínám si, s jakou úlevou jsem uvítala konec předchozího školního roku. Na dva měsíce pokoj všem kontrolám domácích úkolů, klid od připomínání, co všechno je potřeba donést do školy nebo školky, dva měsíce bez ranního shonu, aby výprava a rozvoz dětí proběhly bez nepříjemností a hlavně včas. Jistě tyto pocity sdílel se mnou ne jeden rodič.

Byly to také dva měsíce bez společenství branických bratří a sester.

Ty dva měsíce utekly velmi rychle. Během prázdnin jsem spolu se svými dětmi a rodinou zažila mnoho pěkného a po dvouměsíčním pobytu v přírodě se mi do pražského shonu vskutku nechtělo.

Těšila jsem se však na neděle v Braníku.

První zářijovou neděli proběhlo v branickém kostele shromáždění, jehož součástí bylo i požehnání prvňáčkům a školákům. Byl to hezký pohled na množství dětí, z nichž někteří vstupovali do nové a důležité životní etapy, jiní byli ostřílení školáci. Uvědomila jsem si, že velké požehnání a přímluvy potřebují také všichni učitelé, neboť při své práci potřebují velkou dávku trpělivosti, tvořivosti, odvahy a mnoho dalších ctností. Práce učitele neznamena jen odučit pár hodin a padla. Hodně času zabere příprava. Proto, Pane, žehnej, prosím, nejen školákům a studentům, ale i učitelům a všem, kteří pracují s dětmi.

Diana Lukášová

Byla jsem vyzvána, zda bych se mohla se čtenáři Brány podělit o několik dojmů z rodinné bohoslužby konané 3. září na zahájení školního roku. Nejprve by to byla určitě zvědavost, protože zahájení školního roku požehnáním prvňáčkům i ostatním školákům se za dobu co, chodím do Braníku, ještě nekonalo. Na druhém místě by bylo jistě překvapení, jelikož tak plný kostel je u nás možno vidět jen jednou do roka, a to o Vánoční hře. A třetí silný dojem na mne udělala radostná atmosféra prostupující celé bohoslužby i čas po

jejich skončení. Na přítomných dětech bylo znát, že si jsou vědomy, že toto shromáždění je tu dnes hlavně pro ně. Že na ně všichni myslíme a chceme jim pomáhat a že pro ně tu pomoc vyprošujeme u toho nejvyššího a nejmocnějšího, který je má rád a chce jim být blízko.

M. Procházková

C+M+B IX. 17

Kostel byl sympaticky přeplněn.

V uličkách stály skládací židle a všichni se těšili.

Mimo jiné na požehnání dětem a rodičům.

Co znamená požehnání? A jak se žehná?

K požehnání patří znamení kříže. Skrze ně se stává zřejmým to, že každá prosba o požehnání dochází svého vyslyšení a účinného naplnění jedině skrze Ježíše Krista. Jedině skrze něho, v jeho jménu může člověk dospět požehnání a spásy!

Bratr farář Jaroslav Pechar měl připravené pomůcky pro děti. Nechal děti odpovídat na otázky a jako vždy je směřoval k zásadní informaci o žehnání a požehnání a také o svátku Třech králů:

Svátek Zjevení Páně, lidově „Třech králů“ (6.1.), odjakživa doprovázely lidové zvyky. Na křesťanském Východě se světí křestní voda a žehnají se řeky. Ve střední Evropě je zvykem žehnání domů, při němž se na dveře křídou píší písmena C+M+B s udáním letopočtu. V Čechách obvykle K+M+B. Nejsou to počáteční písmena jmen „Třech králů“ (Kašpar, Melichar a Baltazar), jak se lidově traduje, nýbrž zkratka latinského *Christus mansionem benedicat*: **Kristus požehnej tomuto domu**. A není pouze symbolické, že se toto žehnání domů provádí na počátku roku...

A pak se žehnilo dětem a rodičům a také taškám do školy, aby v nich přibýlo jedniček.

U dětí je míra úspěchu dána jasně – a u nás dospělých?

Proč si chodíme pro požehnání?

- Chceme mít jistotu úspěchu? Prosíme za něj?
- Víme přesně co je náš úspěch? A co jím bude?
- A co když to nevíme.
- Nevíme jestli prosíme za to co je správně, co je pro nás nejlepší.

- Protože nikdy nevíme co nevíme a do budoucnosti nevidíme.
- Ale Bůh ano a naštěstí nás má rád, i když zlobíme a nevíme.
- Za takovou lásku je třeba se mu odvděčit a to můžeme.
- V kázání bratra faráře to zaznělo: **Nezapomínejme mít rádi děti. I když zlobí.** Nebo právě když zlobí, abychom si vyzkoušeli jaké to je pro něho. Většina z nás to tak dělá.

A jednou možná dostaneme odpovědi na otázku, co bylo naším úspěchem, nebo co jím mělo být. Možná to bude jako v příběhu o stařečkovi a stařence před Nebeskou bránou:

Oba vstoupí, on se rozhlédne a řekne:

„Tak to vidíš, kdybys nevařila to zdravé jídlo, a nenutila nás sportovat, tak jsme tu mohli být o 20 let dřív.“

Po požehnání děti zůstaly pod kazatelnou a zpívalo se. Písnička z letního tábora o Samsonovi a jeho vlasech.

A pak bylo kázání: David ve zbroji se má utkat s Goliášem, ale David není voják. Nechce těžký meč a neohrabané brnění. Na boj je zvyklý. Boj s medvědy a vlky, umí je zahnat od stáda ovcí, umí je i zabít. A tak David jde, s sebou prak a kameny a důvěru.

A všichni víme jak Goliáš dopadl. Velmi hezky to zaznělo v další zpívané písni z Osvobozeného divadla David a Goliáš.

Mimoděk jsem při zpěvu přemýšlel o svých Goliáších; přicházejí a vyhrožují a jsou velcí a mocní. Každý je máme a každý z nich má strach, ale s požehnáním a důvěrou v Boží pomoc je můžeme porazit a každý příběh může skončit jako ten první:

Když mu ale obr plivnul do očí,
David se otočí, prakem zatočí.
Když začínáš, no tak tu máš,
byl jsi velkej já měl kuráž.
A jakej byl Go – li – áš.

Jiří Slaviček

SBOROVÁ DOVOLENÁ

LETOŠNÍ SBOROVÁ DOVOLENÁ

Co říci? Děkujeme, bylo to krásné. Bylo to zase krásné. A na co nejvíc vzpomínáme? Asi na všechny programy, kterých jsme se zúčastňovali – ranní pobožnosti, písničky a tanečky pro děti s úžasnou Věruškou Jelínkovou, večerníčky pro děti i večerní programy pro dospělé. Ale hlavně na každodenní pobyt, každodenní setkávání s blízkými lidmi. Už jen ta ranní cesta do společenské místnosti, kdy krátce po probuzení potkáváte tolik známých a milých tváří. Pak ztišení, hluboké texty od bratra Hanycha, společná modlitba, zpěv. A potom společná snídaně a před námi celý den. Jako velká rodina. Někdo má svůj program, někteří se domluví na nějaké společné akci, a večer se zase všichni sejdem. Připadá nám úžasné, jak můžeme, i v jinakosti každého z nás, prožívat takové krásné společenství. Je to tak vzácné a přitom vlastně normální. A učí nás to vzájemné toleranci, respektu, snaze o pochopení, přijetí, odpuštění, atd. Jak mnoho získáváme, jak mnoho můžeme dávat a přitom si ještě užíváme příjemnou a pohodovou dovolenou!

Miluška Kolářová

OD: JITKA MAZNÁ (E-MAIL)

Tak je tady září a my už můžeme jen vzpomínat na hezkou dovolenou poblíž Žďáru nad Sázavou. Vše bylo zase pěkné a dobře zorganizované. My (já a manžel) jsme se bohužel vzhledem k naší ne už tak dobré hybnosti společných akcí příliš nezúčastňovali; jeli jsme většinou po vlastní ose sami. Hrad Pernštejn, Nové Dvory na Moravě, Zelená Hora – velice krásné poutní místo, kostel zasvěcený Janovi z Nepomuku. Také Přibyslav, město ne příliš rozlehlé, ale historií významné. Z akcí, které probíhaly přímo v hotelu Horník, mě velice zaujala přednáška pana Kaprála o paní Vítězslavě Kaprálové,^{*)} významné české hudební skladatelce a dirigentce. Mnoho akcí vtipných a zábavných pro děti, které ocenili i rodiče (ti hlavně, že si mohli chvilku vydechnout). To vše je náplň dovolené dá se říct výjimečná.

I samotné místo pobytu Tři studně bylo velice pěkné a nabízelo možnost mnoha výletů.

Dovolená byla moc pěkná a společnost všech bratrů a sester velmi příjemná. Moc děkujeme.

Jitka Mazná

---

^{*)} po ní byla pojmenována jedna ze studánek: Vitulka

CVIČILI JSME KAŽDÉ RÁNO

Zpočátku jsem to nebral vážně.

Pozvání na ranní rozcvičku od starších dam z našeho sboru. Přijďte v sedm, sraz před hotelem. Přišli jsme. Filip sice měl ještě napůl zavřené oči, ale ne na dlouho.

Ráno v 7 hodin před hotelem Horník. Ranní lehká mlha, slunce vstávající nad vodní hladinou a rosa v trávě – to je skvělá atmosféra. Ale pak to přišlo: když Milada zavelela předklony s rovnými koleny a dotykem na zem – už to taková legrace nebyla; pro mne. K zemi mi chybělo dobrých 15 cm a ani pokrčení kolen a nenápadné zvýšení rozkročení na tom nemohlo nic změnit.

Některé zúčastněné byly členkami Sokola a to bylo znát. Zrovna tenhle cvik jim nedělal potíže. Zkusil jsem navrhnout jiný, méně náročný – vysunout bradu a zase ji zasunout. Skvěle nenáročná vsuvka. Všichni tu kupodivu zvládli, ale o další návrh už mne nikdo nežádal.

Zkusil jsem si vylepšit reputaci – druhý den jsme přinesli kuželky. V kolárně jich bylo dost. Stačily nám dvě. Sice jsem nevěděl co s nimi, ale konec konců na Spartakiádě se cvičilo s kužely, tak proč ne kuželky. Naštěstí Jitka neztratila hlavu a navrhla operativní využití:

Podávejte si jednu za hlavou dozadu a druhou mezi nohama dopředu. Super. Stáli jsme v řadě a doteď nevím, jak se těm kuželkám podařilo se vyhnout. Zřejmě jsou někteří z nás opravdu šikovní. Na konci jsem navrhl běh. Většina souhlasila, vyrazil jsem, bohužel trávou. Ranní rosa je opravdu romantická, pokud v ní neběžíte v něčem, co připomíná sandál s terénní podrážkou.

První dojem vody v botách jsem postřehl díky rozespalosti až uprostřed louky.

Zpátky to bylo stejně daleko všemi směry.

Naštěstí za mnou běžela jen rodina.

Ostatní se vymluvili, že už pro ně běh není, ale podle mne se to v Sokole učí:

- první pravidlo: *neběhej v rose bez holin*
- druhé pravidlo: *pokud je tráva posekaná a není úplně shrabaná, tak se k trávníku bez holin vůbec nepřibližuj*

První chybu jsem postřehl hned, tu druhou až v pokoji, a to prosím po snídani a cestě do druhého patra. Tráva se přichytí velmi pevně a pustí se až ve vašem pokoji na koberci. Je jí jedno jak dlouho trvá cesta a jak je do pokoje daleko.

Cvičení bylo moc fajn. Další den jsme běželi po asfaltu. Cestou kolem hotelu mi došel dech, ještě, že se dalo jít dovnitř z několika stran .

Ale Filipovi se cvičení moc líbilo. Je mu 9 a nějaká tráva nebo rosa ho nerozhází. Pohyb se mu líbil tak moc, že šel hrát odpoledne minigolf.

Když jsem se vracel na kole kolem minigolfového hřiště, lízal nanuk. Ptal jsem se ho, kde k němu přišel. Tati, to mi koupila maminka té slečny, co mě trefila holí do hlavy. – A přežil jsi to? – Jasně tati, ukážu ti bouli.

Tak tohle se musí změnit, rozhodl jsem se a další den jsme jeli celá rodina na výlet. Na kolech. Plán byl poměrně krotký – blízké Pasecké skály, kam se dá dojít pěšky – je to jen 6 km.

Sokolky vyrazily na Pasecké skály pěšky a my na kolech. Předjeli jsme je po několika metrech. První křižovatka na kopci – vydýchat a přece nepojedeme po silnici. Tak lesem. Je to sice trochu delší, ale cesta je hezčí.

Vyjeli jsme. Po pár metrech se cesta otočila úplně jinak, než na mapě, a také zmizely turistické značky. Byly tam úplně jiné značky, zřejmě si tím lesáci označují, který strom porazit.

Po dvou hodinách jsme vyjeli z lesa. U Fryšavy směrem na Sněžné. Rozhodně jsme byli od Paseckých skal dost daleko, ale když už jsme tu, pojedeme dál.

Následoval Kadov. V místním konzumu měli slevu na vánoční ozdoby. Čokoládové šišky. Bodejť ne v srpnu, a navíc tělo sportovce si žádá kalorie. Koupili jsme je.

„Pojedeme dál, v další vesnici je podle prospektu zámek“ navrhla Jitka, a jelo se.

Vesnice jménem Krátká. Zámek nikde. U kapličky jsme se zeptali. Ten pán se zatvářil, jako bychom ho podezírali z tunelování státních fondů, a prohlásil dotčeně, že tady žádný zámek není: „Tady žijou jenom samý chudý lidi“; rezolutně.

„A čí je ta bezva houpačka před kapličkou?“ ptal se Filip. „To je Vaše?“

„No, jak se to vezme,“ odvětil ten člověk a zmizel v kapličce.

Za moment byl zpět, důkladně za sebou zamkl, podezíravě si nás změřil a byl pryč. Doteď nechápu, jak může dospělý chlap za půl vteřiny zmizet mezi celkem čtyřmi chalupami. „Tati, sundáš mi tu houpačku? Tati, vylez na ten strom a sundej mi tu houpačku.“ Pohled nahoru a představa šplhu po kmeni o metrovém průměru přibližně do třímetrové výše rozhodla.

„Filípku, už musíme jet a navíc pán by se asi zlobil, to víš, je to jeho houpačka.“

Dojeli jsme do Sněžného. Cedule u silnice nás cestou lákaly na oběd v místním hotelu, ale na náměstí stál hotel úplně jiného jména.

Ptali jsme se. Muž před hotelem nám s úsměvem vysvětlil, že hotel na který se ptáme je daleko za městem:

„Támhle tím směrem asi půl kilometru a tam mají také vypadlý proud a také tam dnes nevaří.“

„Aha a co tady v tomhle.“ „No tady taky ne, dyť to povídám, všude vypad proud, ale jedte do Podlesí, je to jenom kousek z kopce a je tam nový hotel.“

Byl tam, ale kousek to rozhodně nebyl. Tak asi 3 km a z kopce to také tak úplně nebylo. Ale co. Hlad rozhodl a oběd byl fajn.

Poprvé jsem viděl stěnu vytvořenou z velkého akvária. „To je stěna na dámskou toaletu, ale není tam vidět,“ vysvětlila mi Jitka.

Na pánských toaletách byla akvária umístěna ještě rafinovaněji.

Ve výši očí nad každou mušlí. Opravdu nevšední zážitek.

Čas příjemně plynul a najednou bylo půl třetí.

„V šest je v hotelu večeře a ujeli jsme 17,5 km. Od rána od devíti. Tak pomalu vyrazíme.“

Vzali jsme to zkratkou přes Blatiny na Krátkou.

Jenže v Blatinách (není to od slova blatník, ale asi Blata) zmizela cesta.

Krásnou loukou jsme tlačili kola nahoru a pořád výš, kopec připomínal sjezdovku. „Nadjedeme si přes kopec,“ rozhodli rodiče. „Kdy už tam budeme?“ ptal se Filip. Ale na takové dotazy se neodpovídá přímo.

„V hotelu bude zmrzlina.“

„No tak jó.“

Přijeli jsme včas. Asi za deset minut šest.

Celkem to bylo 32 km spíše do kopce.

Pasecké skály jsme jen těsně minuli.

Ale půjdeme tam druhý den. Raději autem. Budeme šetřit síly.

Sokolky říkaly, že je tam fantastický rozhled, jen máme šplhat až na tu druhou skálu, kde jsou řetězy...

Jiří Slaviček

BIBLICKÁ HODINA 6. ZÁŘÍ

První biblická hodina v letošním školním roce byla tak trochu (jak se dnes s oblibou říká) nestandardní. Vzhledem k tomu, že byla po prázdninách opravdu první, a také proto, že někteří stálí účastníci (resp. účastnice) byly tou dobou ve Štúrovu, případně na jiných místech, dostavili se pouze dva bratři a dvě sestry.

Program, připravený pro klasickou biblickou hodinu, byl na návrh jednoho z bratrů odložen na další týden a náplní tohoto středečního večera se stala diskuse na nejrůznější otázky – různé pohledy na konec světa, otázka dědičného hříchu, střípky z historie církve, vzniky různých odnoží atd.

Bratr farář oplýval informacemi a znalostmi jako živoucí encyklopedie a bylo to moc zajímavé a poučné povídání. A ještě něco navíc. Vypadá to, že na této biblické hodině, snad poprvé, převyšoval (i díky bratru faráři) počet mužů počet žen. 😊

M. Kolářová

PŘIPOMEŇME SI

80. výročí úmrtí úmrtí TGM,

vyzývá Dagmar Evaldová a připojuje úmrtní oznámení církve Českobratrské podle sborníku „Dni žalu“:

Českobratrská církev evangelická oznamuje svým členům, že panovník Hospodin povolal z časnosti na věčnost našeho drahého presidenta Osvooboditele T. G. Masaryka.

Zesnul v Lánech v úterý 14. září 1937.

Neseme všichni těžce ztrátu tohoto člena naší církve.

**Vešel v odpočinutí lidu Božího po životě
naplněném dílem věrné služby
a neseném nadějí věčnosti.**

*Za sto let děti našich dětí
svým dětem budou teskně vyprávěti
o šedém ránu čtrnáctého září
na věky označeném v kalendáři.
To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.*

Nejsme dlužní vidině básníka Jaroslava Seiferta i památce TGM?

DádaEv

POMOC SYRSKÉ RODINĚ

Milí bratři a sestry,

Ráda bych s vámi sdílela žádost o pomoc pro rodinu ze Sýrie, která v České republice získala azyl a nyní se nachází v náročné životní situaci. Rodina využívá sociálních služeb organizace, ve které pracuji (InBáze, z. s.*).

Rodina během války v Sýrii přišla o 3 děti. S dvěma dětmi se jim podařilo uniknout a získat azyl v ČR. Všichni členové rodiny si nesou z války těžké fyzické a psychické újmy. Rodina žije v České republice déle než rok, ale v mnoha oblastech života je stále odkázána na pomoc druhých, dobrovolníků, sociálních pracovníků a přátel. Zlepšení jejich zdravotního stavu a učení se samostatnému životu v České republice je v jejich případě dlouhodobý proces. Ani jeden z rodičů na tom zatím není dostatečně dobře, aby mohl plně pracovat.

Rodina je v tuto chvíli ve finanční tíži a moc by uvítala jakoukoli pomoc, díky které by mohla uhradit nájem za měsíc srpen ve svém současném bydlení, aby tak mohla dosáhnout na pravidelnou finanční pomoc od státu.

Částka pro nájem činí **13.520 Kč**.

---

* www.inbaze.cz

Jako organizace jsme vypsalí veřejnou sbírku na tuto částku. Pokud byste chtěli rodině pomoci, můžete zaslat jakoukoli finanční částku na účet číslo:

633756/5500, variabilní symbol 815

Jde o transparentní účet určený pouze pro veřejné sbírky.

Touto výzvou chceme jako InBáze rodině pomoci s úhradou jednorázového výdaje. Zároveň naši pracovníci rodině pomáhají v celkovém řešení jejich situace, aby z dlouhodobého hlediska mohli vést v nové zemi samostatný, uspokojivý život jako rodina.

Jménem rodiny děkuji za zvážení pomoci. Pokud by vás více zajímalo, co jako organizace InBáze děláme, můžete navštívit naše stránky.

*S pozdravem
Eliška Adamcová*

PLYŠOVÉ JABLÍČKO

Dnes byly u mě na návštěvě dvě holčičky se svými maminkami. Holčičky si hrály v pokoji a za chvíli přišly a s vážnými tvářičkami povídají, že plyšové jablíčko je nemocné. Na můj dotaz, s čím že stůně, pětiletá Viktorka pravila: *Má zlomenou nožičku, bolí ho břicho a má vši.*

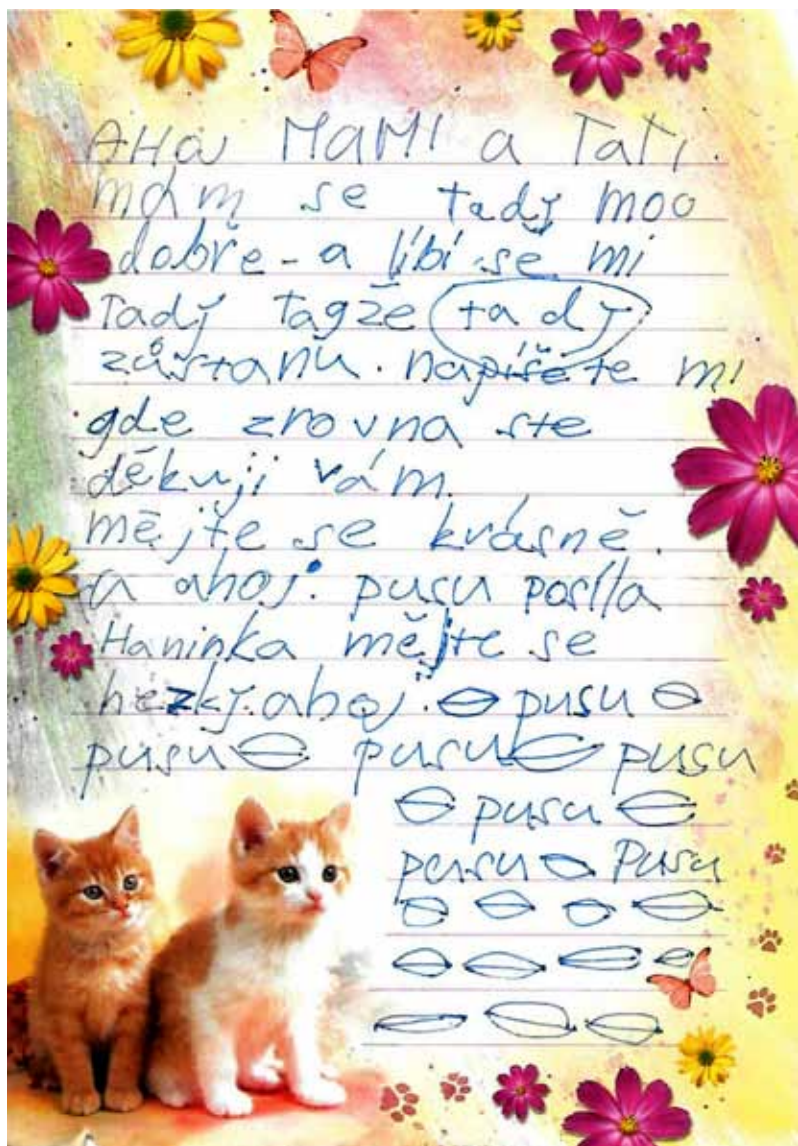
A já spolu s maminkami jsme se opravdu od srdce zasmály. Třeba toto povídání polechtá i vaše bránice.

J. P.

DOPIS Z „MALÉHO TÁBORA“

Mamince se převelice omlouváme, její text se nám už na stránky časopisu nevejde; Hanička to ale snad umí říct sama:

OBSAH 9/2017

Vítejte	2
Ze sborového života	3
Co je důležité, je očím neviditelné	4
Pavel Hanych podle 1S 16,7 a 1Pt 1,15	
Cesta do Běloruska a Moldavska	6
26. 8. 2017	8
Svatba Kateřiny Ostřanské a Daniela Pince	
3. 9. 2017	9
křest Johanky Horké a požehnání prvňáčkům	
Sborová dovolená	14
Biblická hodina 6. září	19
Připomeňme si 80. výročí úmrtí TGM	19
Pomoc syrské rodině	20
Plyšové jablíčko	21
Dopis z „malého tábora“	22
Obsah a tiráž	23

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 9/září 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděle v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem (na obě adresy!):

mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz

Autorům děkujeme za články i fotografie.

